

“Allah sizi, din hakkında sizinle savaşmayan ve sizi yurtlarınızdan çıkarmayan kimselere iyilik etmekten, onlara adaletli davranmaktan men etmez.” (Mümteherine, 60/8)

Diyalog sevdalıları bu ve benzeri ayeti kerimeler ve hadisi şerifleri delil getirerek, ehli kitabla diyalog hususunda hataya düşmüşlerdir, zira onların ifadesiyle ehli kitabla dostluk iki kısımdır, kabul edilmeyen dostluk ve makbul olan dostluk.

1-kabul edilmeyen dostluk: Ehli kitabla içli dışlı sıkı fıkı dost olup sırları paylaşmak ve onlarla samimi dostluk yapıp yağcılık derecesine ulaşması şeklinde bir dostluk.

2-Kabul edilen dostluk: Onlarla içli dışlı olmayıp tebliğ gayesi ile dyalog kurarak islami anlatmak için yapılan dostluk. Bu ikinci kısım için delil olarak zikrettiğimiz mümteherine ayeti ve benzerlerini ve ayrıca Efendimiz s.a.v. ve ashabının yakınlarında bulunan ehli kitab mensublarına karşı müsamahakar davranışlarını delil getirmektedirler.

Önce şunu anlamak lazım; islamın hükmüne razı olup içimizde yaşayan bir ehli kitab (gayri müslim- zimmi) kişi, zimmet aktine yani verdiği söze sadık kaldıkça bizim vatandaşımız hükmünde olup pek çok konuda bizim haklarımız gibisine sahiptir, ona taarruz edilmez malı ve canı islamın garantisi altındadır, ama ahbine vefa ettiği müddetçe; eğer ahdi bozarsa, veya izinsiz küfür memleketine giderse kaçarsa, veya dinimizin temellerinden bir konuyu açıkça tenkit ederek red ve alay ederse o zaman ölümü hak eder, nalaşması biter. Bu hükümler fıkıh kitaplarımızda teferruatıyla zikredilir. Bu durum taa İsa aleyhisselam gelene kadar onlara verilen bir fırsattır yani içimizde veya bizim idaremiiz altında vergi -cizye- vererek yaşasınlar bizim güzel ahlakımızı medeniyyetimizi görüp belki islam olurlar diyerek onlara bir fırsat daha verilir. Ama İsa aleyhisselam gelince haçı kırarak, hınzırları öldürecek ve cizyeyi kadiracak yani ya islam veya ölüm ikisinden birini tercih edecekler, artık vergi verip kafir olarak yaşamalarına izin

verilmeyecek.

İslamın ehli kitaba tanıdığı insdanlık haklarını, onlara verilen bir üstünlük ve şeref zannetmeyelim, sadece islama girmeleri için bir imkandır ve ahirette bilmedik haberimiz yoktu gibi bahaneleri kalmaması içindir.

Zira asrı saadetten beri bu zamana ladar devam eden cihadın ekserisi hristiyanlarla olmuş ve olmaktadır, zira -cihad kıyamete kadar devam edecektir- hadisi şerifi bunu bildirmektedir. Siz cihadı yok ederseniz, hangi islamı hakim edeceksiniz?

Diyalogçuların öne sürdüğü kabul edilen dostluk kısmının en az zararını İmamı Rabbani k.s. Hazretleri açıklamaktadır ki, **-Ehli küfürle dostluğun en az zararı, islamin hükümlerini yaşamakta gevşeklik ve haya meydana gelmesidir, bu zarar da az değildir-**

Yani kişi kafirlerle ilişkileri çoğaltırsa mecburen islam ve müslümanlarla ilişkilerini azaltacak ve hatta dini hükümlerini yaşayamaz hale gelecektir. Nitekim bazı müesseselerde bulunanlara namazı göz ucuyla kıl veya evde hapsini kılarırsın demek, orucun bu gün tutmazsın demek gibi. İşte büyüü imamın ifadesi nekadarda isabetli; zaten İmamı Rabbani k.s. 2. bin yılın müceddidi olan büyük bir müçtehittir. Yani kıyamete kadar gelecek olan dönemde islamin ihyası feyiz ve marifetler onun vasıtasıyla ümmete akıtılır demektir. Yoksa sahte mücedditler ve üstadların lafına sözlerine asla bakılmaz, itibar edilmez, zaten bu zamandakilerin sözlerinin ekserisi de o mübarek zatın sözlerinden ve kitaplarından çalma çırpmadır.

Netice olarak Mahmud Efendi Hazretlerinin k.s. buyurduğu gibi **-üzerinizde kafirlere zerre kadar benzeyen bir şey bulunmasın-**

ikazını dikkate alarak asla hiç bir kafirin kıyafetine hal ve hareketlerine söz ve kelimelerine benzememeye dikkat etmeli, mümkün oldukça onlarla birarada olmamaya özen göstermeliyiz, zira onlar duaya başlayınca batıl ilahlarına yönelirler ki o anda üzerinize lanet iner. Zaten fatihayı okuyan ve ona inana bir müslüman asla ehli kitaba meyletmez ve onlardan uzak olmak için son derece gayret eder.

-Kendilerine in'am ettiğin -ihvan ettiğin- kimselerin yoluna -bizi ulaştır- gazab ettiklerini -yahudilerin- ve sapıtmışların -hristiyanların- yoluna değil. □

Bu mübarek sureyi günde en az kırk defa okuyan bir müslüman, sürekli olarak bütün kafirlerden uzak kalmayı isterken, nasıl olur da onlarla diyalog etmek için dostluk kurar beraber olmaya çalışır veya onların arasında ülkelerinde yaşar? Bu iş tercih meselesidir, iman

meselesidir, kalb meselesidir. Kalb eşine meyleder, sevdiğine yakın olur. İslam aleminde bu kadar alim ve siyaset ehli olduğu halde onlarla diyalog yapılmayıp islama saldırıyı sinsî şekilde planlı olarak yürüten bir çete -papazlar- mensunlarıyla dostluk kurulur? Akıl almıyor. Fetih suresinin son ayetinde **-Muhammed ile berabere olanlar, kafirlere karşı sion derece şiddetli, mü'minlere karşı sonderece merhametlidirler-** buyrulu
yor. Allahu teala bu ahlakî nasib etsin.

Birde şunu hatırlatalım, tevil ehli ayeti kerimeleri ve hadisi şerifleri kendi indi mülâhaxalarına göre yorumladığı için sen ne dersin de, onlar illa kendilerine göre bir yol çizerler, işte mutezile işte şia işte kaderiyye ve hariciler, hepsinin elinde ayet ve hadislerden deliller var, delille kaymışlar. Ama söz dinleyen ehli sünnettir, onlar Efendimiz s.a.v. ve ashabının anladığı ve yaptığı gibi yapan seçilmiş kimselerdir. Öyleki Efendimiz s.a. kendi huzuruna gelip soru soran ehli kitabı müsamaha ile dinledi ve cevaplarını verdiği halde asla kabul etmediler, sonunda onları mubahaleye -lanetleşmeye- davet etti. Gelmediler. Bir rahmet peygamberi hiç lanet etmezken sonunda lanetleşmeye davet ediyor niçin? Zira ehli kitabı haddi aştı, mucize ve delilleri gördüğü halde inkarda devam ettiler ve mücadeleye kalkıştılar, o zaman mücadeleye gerek yok, gelin kim haklı ise karşılıklı üzerimize kanet okuyalım, haksız olan kahrolsun. Hiçbiri gelmedi, şayet gelseydiler bir tane hristiyan kalmayacaktı. O yüzden mühürlenmiş adamlarla uğraşmaktansa gafil müslümanları uyandırıp ilim amel ihlas kazandırmaya bakalım, boş işleri bırakalım. İstanbul tekbirlerle fethedildiği zaman hangi tarafta olacağız onu düşünelim, işgale yardımcı olmayalım, fethi hazırlanalım.

Sitemizde bulunan sayfalarda bu zaman ve eski hristiyanların yaptığı zulümleri yeri gelmişken yayınlıyoruz, ibretle bakarsak bunların ekserisinin -çok azı müstesna- islama düşman olduğunu anlarız. en son yayınladığımız müslüman cesedinden kilise resimleri onların zulmünün belgesidir, laflarına bakılmaz. O cesetleri sahiplerine iade edip özür dilemedikçe asla hiç bir hristiyanla görüşecek bir şeyimiz yoktur. Ermenilerin 15 bin askerimizin gözünü kör etmesi vesikası da yayınlandı. ABD de bir kadın öğretmenin tahtaya islamın teröre eşit olduğunu yazdığı fotoğraf galerimizde var. Başkibir öğretmenleri terörden korunmayı anlatırken tatbik edeceği hususu müslüman öğrenci üzerinde göstererek çocuğu terörist göstermiş. Bilgisayar oyunu olarak yaptıkları müslüman öldür puan kazan, sonunda peygamberimizi ve Allahu teelayı öldürmeyi hedefleyen bu zihniyetin en aşağısı da en yukarısı da asla dost edilemeyecek dercede bize düşmandır, aldanmayın hepsi bir millettir. Zaten Efendimiz s.a.v - **ehli kitabı tabi olmayın-** buyurmakla

hepsini aynı kefeye koymuştur, diyalogçuların iki kısma ayırmasının bir manası yoktur. Eğer onlarda bir hayır olsa bunu bize beyan ederlerdi. Onlara iyilik yapmak, onların islama kazanılması umulduğu yerdedir, yoksa senini din kardeşinin ihtiyacı varken kalkıp gavura destek olmak islamı yıkmak demektir.

İlk zikrettiğimiz mümtetine ayetinin -onlara iyilik yapmaktan men edilmememiz- şeklindeki

Diyalogçuların Hatası !

Yazar Ali Kara

Çarşamba, 24 Eylül 2008 13:51 - Son Güncelleme Perşembe, 25 Eylül 2008 06:46

ifadesi, onlardan yakın akrabanız veya elinizin altında olanlar sizin hükmünüzde olanlar veya islama ısınması beklenenler şeklinde manalandırılmıştır. Bu gibi iyilikler men edilmemişse de, emredilmiş te değildir.